

J. L. F. DE LIEFDE

Hoe Mietje-Pim Kerstfeest vierde

1)

I. 'T WAS OM ZIJN MUTS

Mietje-Pim zat op zijn plaats in de Zondagschool. De juffrouw van de klas was lang ziek, telkens hadden ze iemand anders gehad, maar vandaag kregen ze: „een vaste nieuwe juffrouw”. De namen werden afgelezen. Pim was de vijfde en dan volgde Piet Duikers.

„O, die is er af,” riepen drie jongens tegelijk. Pim zweeg. De nieuwe juffrouw zag de lijst na. Ja, die Piet was altijd een ontrouw leerling geweest. Ze telde met haar potlood de a's, die alle afwezig betekenden. Nu al in zeven weken niet gekomen en ze haalde een dikke streep door zijn naam. „Lekker,” zei Pim's hart. „Dan komt hij ook niet op het Kerstfeest.” Vandaag zouden ze de liederen beginnen te leren.

Pim had het niet vergeten. Piet was het geweest, die hem het eerst had geplaagd met zijn „meissiesmuts”. 't Was waar, die muts was eerst van zijn zusje geweest. Piet had zeker gezien, dat Mietje ze op had. „Kijk hem 's, hij heeft een meissiesmuts op,” had hij geroepen. Een andere jongen had aan het kwastje getrokken en toen hadden al de jongens

geschaterd van het lachen. „Die is van Mietje,” had Piet gespot. „Mietje, Mietje, Mietje! Mietje-Pim.”

„Mietje” hadden ze hem genoemd en... nooit was hij die bijnaam kwijtgeraakt. Mietje-Pim zó heette hij en zó bleef hij heten. Alleen de juffrouw las heel gewichtig uit de namenlijst: „Willem de Boer.”

Als Pim naar de Zondagsschool ging, moest hij door de Rozenstraat, Piet's huis voorbij. Meestal waren de neerhangende neteldoekse gordijnen toegeschoven en zag hij niets dan een koperen bloempot, die prachtig blonk, maar toch zei Pim's hart elke keer: „Lekker! Jij bent geschrappt.”

II. OP HET KERSTFEEST

„Moeder, we krijgen van 't jaar twee feesten, één van de school en dan nog het echte op Kerstfeest,” vertelde Pim opgetogen.

Midden in de week mocht hij zijn nieuwe pet op. Voor het schoolfeest. Vlak langs het huis van Duikers liep hij, want... het was een echte jongenspet. Gekocht in de winkel. En... ja, waarlijk... de gordijnen waren open en in plaats van de glimmende bloempot was er achter de ruiten een jongenshoofd te zien. „Mooi zo, nou kan Piet zien, dat ik een pet op heb. En... ik ga naar het feest. Hij niet. Ik twee Kerstfeesten en hij geen één.”

„Mietje-Pim! Mietje-Pim!” klonk het luid door de straat. „Wacht 's!” Maar Pim liep zo hard hij kon verder. De meeste jongens moesten door de Rozenstraat, zodat ze op weg naar het feest Piet's huis voorbij kwamen. Sommigen knikten even.

Het feest was heel mooi en de kinderen keerden naar huis terug met twee koekjes in de éne hand en een witte rol in de andere. Dat was een Bijbelse plaat. Met blijde gezichten en schitterende ogen liepen ze de Rozenstraat door. Piet zat er weer. Of nóg, dat wist Pim natuurlijk niet.

Zou hij daar waarlijk de hele middag hebben gezeten? Piet ging op een andere dagschool, waar ze geen Kerstfeest vierden. „Maar och, wat kan mij dat schelen,” zei Pim. „Ik heb lekker mijn koekjes en mijn plaat. Wat zal moeder die mooi vinden.” Hij zette het op een drafje. Hoe gauwer deze nare straat uit, waar al die kinderen waren, hoe beter. Anders hoorde hij misschien nog eens: „Mietje-Pim”.

(Wordt vervolgd)

EEN KIJKJE OP DE STERRENHEMEL

(Vervolg van bladzijde 119)

Geen wonder dat men vroeger, toen men nog niet wist wat een zonsverduistering was, en zij geheel onverwachts kwam, geheel van streek was. En zelfs later was men er nog bang voor, zelfs toen men al vooruit wist, dat er een zonsverduistering op komst was. Frederik II van Homburg gebood in 1699 zijn onderdanen reeds dagen van te voren, en ook nog daarna vensters en deuren te sluiten en waterputten af te dekken... wegens gevaar voor besmettelijke ziekten!

Tot zover deze keer jongelui. De volgende keer hopen we eens na te gaan of de verduistering op Goede Vrijdag, toen onze Here Jezus aan het kruishout stierf, ook een gewone zonsverduistering is geweest zoals sommigen willen beweren.

ERRATA

In het vorige artikeltje (Juli-Augustus-nummer) is een regel uitgevallen. In de eerste kolom, regel 30 van boven moet je lezen: „Zoals je op de kaart kunt zien is er aan klinkende namen geen gebrek: Zee der Rust (Mare Tranquillitatis), Mare Fecunditatis (Zee der Vruchtbaarheid) enz.

Hoe Mietje-Pim Kerstfeest vierde (2)

Een week daarna, op de tweede Kerstdag, werd het Zondagsschoolfeest gevierd. Dat was het eigenlijke volgens Pim, want daar was een boom vol brandende kaarsjes. De klas van Pim had het feest op de middag, dat vond hij wel jammer, maar de juffrouw had gezegd, dat het niets minder mooi was dan 's avonds. De dikke groene gordijnen werden toegeschoven en dan was het helemaal donker in de zaal.

Weer moest Pim het huis van Duikers voorbij. Nu liep hij met een andere jongen en van verre zag hij voor het raam al een jongenshoofd. Piet weer! Die akelige Piet! Pim begon druk te praten, maar

het andere jongetje draaide zich om en knikte zijn makker achter de ruiten toe. „Hij is ziek geweest, begon hij te vertellen. „'t Is iets aan zijn been en nu moet hij aldoor stil blijven zitten.”

Heel, heel even en vluchtig keek ook Pim naar binnen en toen zag hij, hoe bleek Piet geworden was. Maar een knikje gaf hij niet. Meteen waren ze voorbij.

„Ja, net als verleden jaar,” was de eerste gedachte toen Pim het gebouw inging, voortgedrongen door door de kinderen achter hem. Hij sloeg de blik tot achter in de zaal, waar de groene boom stond met zijn pronk van zilver en witte kaarsjes, maar... nog geen vlammetjes. De elektrische lampen brandden al. Pim wilde gaan zitten en juist had een ander datzelfde plaatsje uitgekozen. „Dit is jouw stoel niet,” zei de jongen met een elleboogstoot, „jij hoort hier niet eens. Ga jij maar bij de meisjes. Toe... Mietje-Pim!”

Gelukkig hoorde de juffrouw dat en ze gaf Pim een prachtig plaatsje, meer vooraan. Daar kon hij nog beter zien, maar... „Mietje-Pim” hadden ze toch weer gezegd. O, die akelige Piet Duikers!

Het orgel begon te spelen, 't werd plechtig stil in de zaal. En nu kwam dat heerlijke ogenblik. Een man met een lange stok, waaraan op de punt een vlammetje brandde, ging de boom ontsteken. Kaarsje voor kaarsje. Steeds meer lichtjes kwamen er tussen het groen. Al meer moois van zilver begon te schitteren om de kaarsvlammetjes heen. De donkere spar tintelde van onder tot boven met vonkjes en sterretjes. Alles net als verleden jaar.

Er werd gezongen. De grote mensen deden ook mee, langzaam en eerbiedig zoals in de kerk. Pim had de moeilijke woorden van het psalmvers goed geleerd. Daarna werden de lampen uit gedaan en nu leek de boom aan het eind van de halfdonkere zaal nog véél, véél mooier.

Een mijnheer in het zwart stond op en vouwde de handen. Allen zagen het, er zou gebeden worden. Ook Pim vouwde zijn handen en sloot de ogen. Nu mocht hij een poosje niet naar het moois kijken, eerst bidden. In de grote zaal klonk alléén de stem van Mijnheer.

Hij bad om een prettige avond en dankte de Heer, dat ze weer Kerstfeest mochten vieren. Hij bad voor al de kinderen in de zaal en vroeg of God hen wilde zegenen. En... „lieve Heer, wij bidden U ook voor de kinderen, die thuis moesten blijven, omdat ze ziek zijn. Zij kunnen nu niets zien van de kerstboom en niets horen van de mooie geschiedenissen. Maar U kunt hun een zegen geven.”

Pim zag het bleke gezicht van Piet achter de ruiten. De mijnheer bad dus ook voor Piet. Verleden jaar was hij er wél bij geweest...

„Amen.” Pim sloeg de ogen op. Hè, wat was het opeens licht! Toch heel ander licht dan van een lamp. Zo rustig en bijzonder, zó... ja, Pim vond, dat je vanzelf aan die nacht moest denken, toen de herders waakten bij hun schapjes. En er een engel kwam aanzweven. (Wordt vervolgd)

HERFSTLIEDJE

*Een vriendlijk, aardig vogelijn
Zong in de heldre zonneschijn
Op zachte toon zijn afscheidslied;
„Vergeet de kleine vogel niet!
Vaarwel, vaarwel
Vaarwel, de tijd vliegt snel,
Vaarwel, vaarwel!”*

*Ik keek de vogel droevig aan,
En zei: „Je moogt niet henengaan,
Ge blijft toch waarlijk al te kort,
Ik zorg voor je, als 't winter wordt;
Blijf hier, blijf hier,
Blijf hier, mijn aardig dier,
Blijf hier, blijf hier!”*

*De vogel zong: „'t Wordt mij te koud;
Te dor in 't veld, te kaal in 't woud;
In 't voorjaar zien w' elkander weer,
Voor mij zorgt onze lieve Heer,
Ik kom, ik kom,
Ik kom heel gauw weerom,
Ik kom weerom!”*

Hoe Mietje-Pim

Kerstfeest vierde (3)

De mijnheer begon te vertellen en te vragen. Of de kinderen wel wisten, waar die herders waren? Bij welk stadje. Tien, twintig vingers werden opgestoken. O, wat veel vingers en toch... Pim mocht het zeggen. „Bij Bethlehem.” Hij schrok van zijn eigen stem, die in de grote zaal vol mensen heel anders klonk dan op Zondagsschool of thuis. O, wat vertelde deze mijnheer mooi! Van de herders en hoe ze luisterden naar de boodschap, die de engel hun bracht. Een meisje mocht die tekst alleen opzeggen. Hoe durfde ze! Pim beefde er bijna van. „Vreest niet, want zie ik verkondig u grote blijdschap, die al den volke wezen zal, namelijk dat u heden geboren is de Zaligmaker, welke is Christus de Heer.” Je hoorde de stilte in de volle zaal en daarin die enkele meisjesstem. 't Was Pim of hij nu, op dit ogenblik, de engel zag staan bij de herders, alsof alles nu gebeurde. Of hij zelf in het veld stond, waar de schaapjes waren en het opeens zo prachtig licht werd midden in de nacht, omdat de hemel opening en de engelen neerdaalden op de aarde.

„En wat betekent die boodschap nu?” vroeg Mijnheer. „Blijdschap, dat woord begrijpen we wel. Van avond zijn we allen blij. Maar vrede; wie kan zeggen wat vrede is?”

De kinderen zwegen. Mijnheer wachtte. O, wat vond Pim dat akelig. Zou niemand een antwoord

weten? Vrede, dat betekende... Pim wist het eigenlijk wel. Moeder zei immers altijd, als ze kibbelden: „Houdt toch vrede.”

Nög stak niemand de vinger op. Pim durfde niet, vooral niet nu het zo lang had geduurd eer iemand iets zei. De mijnheer bleef echter wachten. Pim kreeg het er benauwd van. Als je het wist, dan moest je het toch zeggen. En daar ging heel schuchter zijn handje omhoog, een kort dik vingertje boven de hoofden uit.

„Kijk, daar zie ik er een, die het weet. Zeg jij het maar, vent!”

Toen hoorde Pim zijn eigen stem heel duidelijk, ofschoon zacht: „Dat je niet meer kibbelt.”

Om hem heen begonnen ze te lachen. Pim werd vuurrood en boog zijn hoofd diep voorover. Was het fout?

„Nee,” verbood de mijnheer, „jullie behoeft er niet om te lachen. Zelf wist je immers niets te antwoorden en dat kleine baasje dáár heeft het niet zo mis. *Dat we niet meer kibbelen.* Mensen en kinderen zijn vaak ongelukkig en ze maken elkaar ongelukkig, omdat ze kibbelen. Omdat ze elkaar niets gunnen. Denken: „Lekker, ik heb het en jij niet.”

Pim voelde zijn wangen gloeien. Wat begon het van binnen in hem te bonzen! Die mijnheer wist toch niets van hem en... van Piet Duikers?

„Vrede betekent, dat God ons liefheeft en wij God liefhebben. En dat wij ook elkaar liefhebben. En de engel zei, dat we die vrede en de grote blijdschap ontvangen, waarom? *Omdat het kindje is geboren.* In de kribbe ligt het. In een stal. Laten we nu van avond eens allen met de herders meegaan. De grote mensen en al deze jongens en meisjes, naar Bethlehem, naar dat kindje in de kribbe. Daar, bij de Here Jezus, bij de Zaligmaker, die als een arm kindje geboren werd om ons in de hemel te brengen, ontvangen wij *die vrede.* Nergens anders. Daar „houden wij op met kibbelen”. Daar mogen we al onze zonden *brengen.* Alle boze gedachten, die in ons hart wonen en die niemand van de andere mensen weet. Bij de Here Jezus mogen wij allen komen en vragen: „Lieve Heer, wilt U mijn zonden *wegnemen?*” Dan brengen wij de zonde bij Hem en... wij *nemen vrede en blijdschap weer mee.*”

Pim zag nog wel de boom met al de schitterlichtjes in de zilverslingers, maar... hij zag nog meer. Een kribbe en daarin een klein kindje. Niemand kon horen wat zijn hartje vroeg, zijn lippen bewogen niet. Maar de Heer in de hemel verstaat het als een kinderhartje Hem vraagt om „vrede en blijdschap”.

„Lieve Heer,” zo was het gebed van Pim op de Kerstavond, „laat ik niet meer kibbelen.” Hij dacht aan Piet, die niet „mee kon gaan naar de kribbe”. Och, was die er toch ook maar bij. Nu zat hij alleen thuis.

(Slot volgt)

- * Uw naam en adres duidelijk schrijven (met blokletters).
- * Adresseren aan „Het Rode Kruis”, Prinsessegracht 27, Den Haag.
- * Inzendingen moeten uiterlijk 15 Januari 1956 vóór 12 uur binnen zijn.
- 5. De namen van de prijswinnaars, door een onafhankelijke jury aangewezen, worden opgegeven:
 - a. aan de bladen, waarin de puzzel is geplaatst
 - b. aan de inzenders in GROEP I
 - c. aan de inzenders in GROEP II die 15 cent extra postzegels hebben bijgeplakt.
- 6. De prijswinnaars krijgen persoonlijk bericht.
- 6. Over deze prijsvraag kan geen correspondentie worden gevoerd.

(Beschermd door de Auteurswet van 1912)

OVER EN WEER

Misschien is het mogelijk, dat de lezers van „Vrij en Blij” elkaar in dit rubriekje „over en weer” helpen. Allereerst is er H. Boersma, paviljoen 7, Dennenoord te Zuidlaren, die alle geefsters en gevers hartelijk bedankt voor de gulle wijze, waarop ze hem vilegstuig- en auto-plaatjes hebben toegezonden. Hij is er buitengewoon blij mee en heel dankbaar voor.

De vader van Alie Westendorp, Kerkhofalleeweg 3, Dinxperlo schrijft, dat zijn meisje elf jaar oud, al lange tijd te bed ligt. Ze is door de t.b.c. aangetast en het zal nog maanden duren vóór zij het bed weer uit mag. Ze verveelt zich erg en zou heel graag uit de „Vrij en Blij”-kring post ontvangen; een briefje, een prentbriefkaart of iets dergelijks.

En eindelijk wil D. Wieringa, paviljoen 7, Dennenoord te Zuidlaren, graag ruilen. Hij heeft daarvoor in Dennenoord geen gelegenheid. Hij biedt aan: 3 bijna volledige Rizzla-albums (resp. 47, 46 en 45 pl. van de 48); 35 dubbele Faam-vlaggetjes; serie's Blue-band sportplaatjes — te ruilen voor: 40 Faam-vlaggetjes — Volkeren-atlas „Amerika”-plaatjes of andere plaatjes. Wie wil helpen? Geen correspondentie naar Neerbosch of Nijkerk, maar rechtstreeks naar de opgegeven adressen.

Red.

Hoe Mietje-Pim

Kerstfeest vierde (4)

III. Vergeving.

Moe van het genieten ging Pim naar huis met zijn sinaasappel, de poes en het kerstpresentje.

't Was net wat hij zo gewenst had. Een kijker met gekleurde glaasjes. Als je hem ronddraaide, kwamen er steeds nieuwe figuurtjes en nieuwe kleuren. Weer moest hij door de Rozenstraat. En weer zat daar Piet. Deze keer liep Pim hem niet koppig voorbij, maar knikte vriendelijk. Piet groette echter lang niet zo vrolijk terug. Hij zag al de kinderen voorbijgaan, die Kerstfeest hadden gevierd. Allen hadden ze een pakje. En hij kreeg niets.

Pim keek nog even naar hem om. Wat zag Piet er verdrietig uit. Zou hij veel pijn aan het been hebben?

De volgende morgen kwam kleine zus bedelen om een stukje van het taal-taai.

„Nee,” antwoordde Pim beslist en hoe ze ook vleide, ze kreeg niets.

„Hè Pim,” kwam moeder te hulp. „Dat ben ik niet van je gewoon. Mag zus niets hebben en dat nog wel van de kerstkoek? Dat leren we toch niet op Kerstmis.”

„Ja moeder, maar... ik wou hem aan Piet brengen. Die is ziek. Ik heb twee Kerstfeesten gehad en hij geen één.”

„Piet? Welke Piet?” Moeder had Pim in lang niet horen praten over een jongen, die zo heette. „Piet Duikers.”

„Piet Duikers?” Moeder zette grote ogen op.

Er was maar één jongen aan wie Pim een hekel had en dat was Piet Duikers. Ze gaf hem een kus en zei: „Best, doe dat maar. En dan krijgt zus een koekje van mij.” In stilte dacht ze: „Dat komt van het Kerstfeest.”

De kijker onder de arm, de poes in de zak, ging Pim op stap. Gelukkig, dat hij alleen maar van de poten had gehapt; de kop was nog helemaal gaaf. Pim haalde zijn kerstkoek nog eens te voorschijn en stond hem op straat te bekijken. Moeder had hem van onderen recht bijgesneden.

„Zo Pim, heb jij alles nog?” hoorde hij achter zich en meteen stond de juffrouw van hun klas naast hem. „Ga je je presentjes laten bekijken? En heb je plezier gehad?”

Pim knikte heel hard van ja en zijn ogen schitterden, alsof nog de kerstlichtjes er in weerspiegelden.

„Naar wie ga je toe?”

Pim werd verlegen, maar toch vertelde hij: „Naar Piet Duikers. Die is ziek en heeft niets gekregen.”

„Niets gehad? En ik heb alle kinderen, die ziek waren, de presentjes thuis laten brengen met sinaas-appels en taal-taai. Piet Duikers? Maar die is niet op de Zondagsschool.”

„Wel geweest. Hij is er af. Hij is al zo lang ziek.”

„O...” en de juffrouw herinnerde zich op eenmaal de oude lijst, waarop die naam was doorgestreept. „Ga je even met mij mee?” vroeg ze. „Ik moet naar

de zaal om alles op te bergen. Dan zal ik je een mooie tak van de kerstboom geven. Voor Piet.”

Pim's gezichtje straalde. Nu kreeg Piet een kerstboom! En... ja, kaarsjes ook. De juffrouw gaf hem een handvol kaarsjes en knijpertjes er bij om ze in te zetten.

Piet keek toch zo verbaasd, toen Pim met al die schatten voorbij kwam sjouwen. En nóg verbaasder, toen hij voor zijn huis stil hield en binnen wilde. „Doe eens open,” riep Pim. „Ik kan niet bellen. Ik heb mijn handen vol.” En zo kwam het Kerstfeest bij Piet, toen Piet niet naar het Kerstfeest kon gaan. Pim zei, dat het „echte kaarsjes waren en echt een tak van de boom.”

Mevrouw Duikers was even blij als haar zontje en haalde een bak met zand om de tak in te planten. Ze zette de knijpers in het groen en Pim klemde de eindjes kaars er in. Piet mocht ze aansteken. En toen kreeg hij de poes, die als schildwacht bij de sinaasappel werd gezet op het tafeltje, dat hij naast zich had staan. Nu kon Pim ook het zieke been zien, het was tot aan de knie in verband gewikkeld en lag rechthoekig op een stoel. Die arme Piet! Terwijl ze vrolijk bezig waren, werd er gebeld. Het was waarlijk de juffrouw van de Zondagsschool. „Mag ik mee feestvieren?” vroeg ze. En toen vertelde zij de Kerstgeschiedenis. Ze had ook een plaat van de herders meegebracht. „Nu moet jij zingen,” zei ze, maar dat durfde Pim niet. Heel alleen? Toen zong de juffrouw mee. En zo klonken dezelfde versjes, die ze gisteren bij de kerstboom hadden gezongen, in Piet's kamer. O, o, wat was het prettig!

„Door mijn kijker mag je ook wel eens kijken,” zei Pim. „Maar... niet houden.”

„Nee, natuurlijk niet. Die is van jou.” En toen Pim naar huis moest, vroeg Piet: „Kom je nog eens bij me? Ik verveel me zo.”

Bijna elke dag liep Pim even bij Duikers binnen. Nooit praatten ze meer over „Mietje-Pim met de meissiesmuts.” En toen het been genezen was, vroeg Pim uit zijn naam of Piet nu ook weer op de Zondagsschool mocht komen. Diezelfde week stapten ze er samen heen en de naam Piet Duikers werd opnieuw in de lijst ingeschreven. Hij sloeg geen keer meer over en Pim en hij waren nu de beste maatjes.

EINDE.

ZEIST, December 1955.

L.S.

Aan allen, die mij ter gelegenheid van mijn tachtigste verjaardag een prentbriefkaart ter gelukwens zonden, hartelijk dank.

Een gezegend Kerstfeest en een goed Nieuwjaar gewenst met 's Heren nabijheid.

Uw oude vriendin,

J. L. F. DE LIEFDE